

Eguzkilorea, la flor del sol

Fa molt de temps, quan la humanitat era jove, no existia ni el sol ni la lluna. Per això, els homes vivien en una foscor permanent i els éssers malignes, que anaven en llibertat, es divertien atemorint-los. Els ulls vermells del *Basajaun*, el senyor del bosc, brillaven dintre del bosc; el salvatge batre de les ales de l'*Herensugea*, el drac del bosc, estremia l'aire i uns sinistres càntics de les bruixes trencaven el silenci de la nit.

Mentrestant, des de les entrades de les seves coves, homes i dones observaven i escoltaven

tremolosos.

Finalment, van decidir parlar amb l'*Amalur*, la Mare Terra, per demanar-li que els ajudés a acabar amb aquest turment. Després d'escoltar-los, l'*Amalur* va accedir:

- “Crearé un ser brillant que us donarà llum des del cel i, així, les bèsties malignes s'espantaran i seguiran amagades sense fer-vos mal!”

I l'*Amalur* va crear la lluna.

Quan la seva llum blanca i suau va il·luminar la terra per primera vegada, els homes es van espantar. Tot i això, no van trigar a acostumar-s'hi i a abandonar les seves coves.

Va ser una època de celebració, ja que els genis malignes s'havien retirat a l'interior de la terra. Però no va durar molt. Aquests van acabar per acostumar-se també a la llum de la lluna, van tornar a la superfície i a assetjar els humans amb la mateixa fúria que abans.

Els homes van demanar ajuda una altra vegada a l'*Amalur*, que veient que la llum de la lluna no havia estat suficient per dissuadir els esperits malignes, va crear el sol.

El sol va ser rebut amb alegria per part dels humans, perquè els semblava que davant la seva potent llum, les tenebres fugirien definitivament.

Al cap de poc temps, les coses van canviar, alguns dels genis malignes, no tots, es van acostumar a la llum del sol, el mateix que havia passat amb la suau llum de la lluna, i van continuar molestant-los.

Per tercera vegada els homes, desesperats, van acudir a l'*Amalur* perquè els lliurés dels genis malignes.

Aleshores, l'*Amalur* va crear l'*Eguzkilorea*, la flor del sol, davant de la qual tots els éssers malignes van retrocedir. D'ençà d'aleshores, els humans disposen d'aquest poderós amulet per protegir-se, que col·loquen a la porta de casa seva, per allunyar les criatures malvades que viuen en plena nit.

Bàsic 3 del 2n trimestre del curs 2015-2016
Servei Local de Català de Sant Boi de Llobregat